

[Anne Birgitte Lundholt]

selv? Det, det drejede sig om, var jo at få en fælles afgift i EU, og det har vi sandelig da også arbejdet for.

Over for hr. Poul Nielson kan jeg vel blot slå fast, at det selvfølgelig er svært at bevise, at vores taktik havde været bedre, for man kan aldrig bevise, hvad der var sket, hvis noget andet var hændt forud. Men man kan da i hvert tilfælde slå fast her, at hr. Poul Nielsens taktik om, at en gennemførelse hos os kunne medvirke til en gennemførelse i EF, under alle omstændigheder ramte bragende forkert.

Kim Behnke (FP):

Her ved dagens begyndelse kunne man på Ritzau få den oplysning, at Det Radikale Venstres ordfører, fru Elisabeth Arnold, allerede kl. 6 i morges havde den holdning, at de tre partier, Fremskridtspartiet, Venstre og De Konservative, der har fremsat nærværende forslag, på den måde argumenterede for egoisme og fri ret til at forurene og på anden måde opføre sig hensynsløst. Det vidner nok om, at fru Elisabeth Arnold har fået det forkerte ben ud af sengen her til morgen, for intet er mere forkert.

Vi har i dag flere gange fra SF's ordfører fået bibragt det synspunkt, at CO₂ er forurening. CO₂ er en betingelse for liv på denne jord. Der var ingen planter, ingen træer, ingen marker, ingenting, hvis ikke der var CO₂. Derfor er det noget mærkværdigt at udnævne en af betingelserne for liv på vores planet til at skulle være lig med forurening. Hr. Jes Lunde trækker vejret millioner af gange i sit liv; hver gang udånder hr. Jes Lunde CO₂. Det er jo ikke forurening. Det er en betingelse for, at træer og planter kan overleve.

Derfor har vi i Fremskridtspartiet aldrig været tilhænger af den religion, som flere og flere steder bliver tilbagevist, nemlig den religion, der går ud på, at CO₂ skulle være til skade. Tværtimod er det sådan, at CO₂ er en betingelse for liv. Derfor stemte Fremskridtspartiet imod, da CO₂-afgiften blev indført, og derfor har vi lige siden argumenteret for, at vi hurtigst muligt burde få afgiften ophævet igen.

Hvordan har afgiften så fungeret? Ja, det er klart, at vi da havde en lille, spinkel fortrøstning under indførelsen af CO₂-afgiften i Danmark, nemlig løftet fra de tre partier bag CO₂-afgiften om, at når nu vi havde fået den

gennemført i Danmark, skulle de andre EU-lande nok komme med. O.k., tænkte vi, så er tabet af konkurrenceevne ikke så voldsomt, som hvis Danmark gik enegang. Vi syntes stadig, det var forkert at indføre en CO₂-afgift, men ikke desto mindre ville tabet for dansk erhvervsliv ikke være så markant, når der var tale om fælles CO₂-afgift i hele EU. Men sådan er det jo ikke gået – tværtimod. Som debatten jo har dokumenteret i dag, har de andre lande ét efter ét fornægtet indførelse af en CO₂-afgift, og dermed står Danmark i dag med sorteper i form af en ensidig CO₂-afgift.

O.k., argumentet var, at det kunne da i hvert fald stimulere dansk erhvervsliv til at vise større mådeholdenhed med energiforbruget. Hvordan er det så gået? Ja, erhverv efter erhverv har meddelt, at de allerede for længst på grund af de fuldstændig uforskammet høje energipriser, vi har i Danmark, har gjort alt, hvad de overhovedet kan, for at spare på energien. Gartnerierhvervet måtte melde pas og sige, at der ikke var alverden at komme efter, for de havde for længst sparet, hvad de kunne, efter oliekriserne tilbage i 1970'erne. Sådan har vi på en lang række andre områder måttet konstatere, at det potentiale for energibesparelser, som tilhængerne havde som mål, var ikke at hente. Det eneste, vi har kunnet opnå ved hjælp af CO₂-afgiften, er, at vi har beskattet dansk erhvervsliv og den danske befolkning mere, end godt er.

Det værste ved ordningen er så også, at der er dette nettoelement deri, altså at man tager nogle penge ind, blander dem lidt rundt, deler ud til nogle andre og siger: Netto har erhvervslivet jo ikke mistet så meget. Men disse nettobetragtninger kan man ikke bruge, når man sidder ude i en virksomhed, som bliver brandskattet og får ødelagt sine produktionsmuligheder og sin konkurrenceevne. Det er vældig interessant, når man sidder med nogle økonomiske modelberegninger, men i det virkelige liv kan de ikke bruges til noget.

Det, vi også i dag må stille spørgsmål om, er: Hvem siger, at det er alle de andre rundt omkring i verden, der med fru Elisabeth Arnolds ord er egoister, frie egoister, der bare vil forurene og på anden måde opføre sig hensynsløst? Det er en erklæring, der gælder stort set alle andre lande i EU. Det er jo en lidt overlegen betragtning at have, at vi danskere er en